

NS naujienų biuletenis

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1159

01.06.2025 (136)

Hitleris kare : Kas iš *tikrųjų* nutiko?

A.V. Schaerffenberg

6 dalis

5 skyrius:

Čekijos ir Lenkijos miltelių statinės

Keturių priešiškausi nusiteikusių laikraščių reikia bijoti labiau nei tūkstančio bajonetų."

Napoleonas Bonapartas

Pirmąjį pasaulinį karą užbaigusią Versalio sutartį istorikai dažniausiai mini kaip esminę kito pasaulinio konflikto priežastį. Pasirašyta per prievartą silpnavalių Vokietijos politikų, ji buvo ne kas kita, kaip įteisintas nugalėtos tautos apiplėšimas. Suprantama, nugalėję sąjungininkai savo motyvus, dėl kurių jie pradėjo karą, laikė grynai gynybiniais, todėl dėl karo veiksmų išprovokavimo kaltas buvo tik nuskriaustas priešas. Versalio salėse niekada nebuvo paminėta *revanšo* politika, dominavusi Prancūzijoje nuo jos pažeminimo prie Sedano 1871 m.; tradicinė Anglijos politika kariauti prieš žemyno galybę, nesvarbu, kas ji būtų, kad užsitikrintų

savo dominavimą; ir Rusijos noras suvienyti slavų tautą po caru, pasirodant kaip jos gelbėtoja Serbijoje. Vienintelis prieškarinis Vokietijos "nusikaltimas" buvo tas, kad ji tapo pramonine konkurente. Būtent jos naujai įgyta gerovė paskatino korporacijas, kurios 1918 m. sudarė sutartis, kai jos atėmė iš Vokietijos anglių telkinius, palikdamos jos žmones šalti ir badauti, ir nustatė tokias dideles reparacijas, kad jie buvo pasmerkti amžinam nuskurdimui. Taigi, ekonominė būtinybė padaryti vokiečius vienus atsakingus už "Didįjį karą".

Versalio sutartis buvo tik formalus dokumentas, parengtas nugalėto prieš apiplėšimui pridengti. Ją parengę tarptautiniai nusikaltėliai dar labiau padidino savo piktadarystę, sujungdami Europos žemyną, suskaldytą per karus ir revoliucijas iš atskilusių Austrijos-Vengrijos imperijos ir imperinės Vokietijos likučių. Dėl savo godumo, keršto ir neišmanymo sutarties kūrėjai ištisus regionus, kuriuose gyveno nesusijusios, dažnai priešiškos tautos, išdalijo naujoms, dirbtinai sukurtoms valstybėms. Milijonai lenkų, vokiečių ir vengrų staiga atsidūrė Čekoslovakijoje, dar daugiau vokiečių - Lenkijoje ir Lietuvoje, tūkstančiai lenkų - Vengrijoje, vengrų - Rumunijoje ir t. t., ir t. t. Vien Sudetų krašte 2 800 000 etninių vokiečių atsidūrė už Čekijos sienos, atkirsti nuo savo tėvynės ir pavaldūs atvirai priešišškai nusiteikusiai svetimai valdžiai. Čekoslovakijai buvo perduota apie 625 kvadratinų mylių Lenkijos teritorijos, kurioje gyveno daugiau kaip ketvirtis milijono lenkų. Vengrija neteko 7 500 kvadratinų mylių teritorijos su 775 000 gyventojų, taip pat be jų sutikimo.

Palyginimui: jei Jungtinės Valstijos pralaimėtų karą ir būtų priverstos atiduoti, tarkime, Vašingtoną, Montaną ar Aidaho su amerikiečių gyventojais Kanadai arba Kaliforniją, Teksasą ir Arizoną Meksikai, mūsų šalis atsidurtų panašioje padėtyje kaip Vokietija, Lenkija ir Vengrija po Pirmojo pasaulinio karo. Ir kai tik čia gyvenantys vokiečiai, lenkai ar vengrai paprieštaraudavo dėl jiems dažnai primestų žiaurių sąlygų, jų protestus "negailestingai užgniauždavo prezidento Benešo Prahos vyriausybė" (Chant, 5). Kaip pastebėjo generolas Leonas DeGrelis, buvo neišvengiama, kad tokia networka galiausiai sprogs į naują tarptautinį konfliktą, su Hitleriu ar be jo.

Nuo 1933 m. nuo Reicho atskirtose teritorijose, kuriose fiureris atkūrė nacionalinę pasididžiavimą, gyvenantys vokiečiai troško vėl prisijungti prie savo tėvynės. Sudetų krašte per plebiscitą, kurį stebėjo tarptautiniai stebėtojai, vokiečių mažuma daugiau kaip 90 % balsavo už grįžimą į Reichą. Kai 1938 m. gegužę Čekijos vyriausybė vis dar atsisakė leisti Sudetų krašto gyventojams grįžti į savo šalį, tada mobilizavo savo ginkluotąsias pajėgas, Hitleris pagrasino pašaukti Vermachtą. Tuo metu jis jau žinojo apie sąjungininkų pasiryžimą vienaip ar kitaip kariauti su juo, nepaisant visų pastangų siekti tarptautinio supratimo. Vokietija iš tikrųjų nebuvo pasirengusi kovai, tačiau Prancūzija ir Anglija taip pat nebuvo pasirengusios - kol

kas. Vis dėlto, jei Vokietija ir Vokietija sparčiai persiginkluos, po kelerių metų jos kels didžiulę karinę grėsmę. Pavyzdžiui, RAF ginklavimuisi išleido daugiau nei visos Vokietijos ginkluotosios pajėgos kartu sudėjus 1930-aisiais. Reichas galėjo tikėtis tik sėkmingai apsiginti nuo sąjungininkų, kol šie netapo per stiprūs, kad galėtų pasipriešinti. Todėl fiureris informavo savo vadus, kad jei iki spalio 1 d. nebus išspręstas Sudetų klausimas, jie turi pradėti ginkluotus veiksmus prieš Čekoslovakiją.

Europai atsidūrus ant karo slenksčio, taiką galėjo išgelbėti tik Benito Musolinio asmeninis autoritetas ir diplomatiniai sugebėjimai. Paskutinę minutę jis sušaukė skubų keturių valstybių susitikimą Miunchene. Laisvai kalbėdamas angliškai, prancūziškai ir vokiškai, jis privertė visus delegatus suprasti, kad Sudetų krašto gyventojų susijungimas su jų prigimtinė tėvyne yra vienintelis būdas išvengti karo veiksmų, nepaisant nuolatinės agitacijos tarptautinėje spaudoje. Tuo tarpu Edvardas Benešas, gerai išreklamuotas Čekoslovakijos vadovas, spaudoje, kino kronikose ir radijo laidose visame pasaulyje buvo vaizduojamas kaip kilni, apgailėtina fašistų grobuoniškumo ir sąjungininkų bauginimų auka. "Tuo pat metu, - iš septyniiasdešimties metų perspektyvos pastebėjo istorikas Peteris Gryneris, - daktaras Benešas, politiškai ir morališkai silpnas Čekijos prezidentas, neturėjęs skrandžio karui, atsistatydino ir pabėgo į Prancūziją su 10 000 dolerių [sovietų dovanotų] kišenėje" (48).

Likus dviem dienoms iki vermachto įsiveržimo į Čekoslovakiją, buvo pasirašytas Miuncheno paktas. Dučė, išgelbėjęs Europą nuo savižudybės, grįžo į Romą ir pelnytai džiaugėsi didvyrio triumfu, o Sudetų krašto gyventojai be jokių incidentų grįžo į savo Reichą. Tuo tarpu Čerčilis, kalbėdamas apie save ir savo bendražygius karo kurstytojus žurnale "Focus", sumurmėjo: "Mes patyrėme visišką ir nepataisomą pralaimėjimą" (Innes, 13).

Tačiau pažeminti čekų politikai savo nusivylimą išliejo ant kitų užsienio tautų, kurios pagal Versalio sutartį vis dar buvo jų kontroliuojamos. Slovakai ir vengrai rusėnai patyrė skaudžią priespaudą ir kreipėsi į Adolfą Hitlerį, prašydami tokios pat pagalbos, kokią jis suteikė Sudetų krašto gyventojams. Iš savo SD sužinojęs, kad čekai slapta stato oro bazes sovietų bombonešiams, galintiems per 30 minučių nuo pakilimo smogti Vokietijos taikiniams, Hitleris užgrobė Čekoslovakiją ir padalijo ją į Bohemiją ir Moraviją, kurių pavadinimais šios šalys buvo žinomos šimtmečius iki Versalio sutarties pasirašymo. Vos pažvelgus į žemėlapi po Pirmojo pasaulinio karo, matyti, kaip ši sintetinė valstybė stūmėsi gilyn į Vokietijos teritoriją tarsi dagtis, kad Vokietija būtų nuolat paralyžiuota.

"Čekoslovakija" buvo dirbtinis prancūzų ir britų politikų, nieko nežinojusių apie regioną, kurį tarėsi atkurti, kūrinys. Iš tikrųjų jų tikrasis tikslas kuriant Čekoslovakiją buvo išlaikyti Vidurio Europą nuolatinėje sumaištyje (t. y. bejėgystėje). Hit-

leris nedelsdamas išardė šį ardomąjį sumanymą ir atstatė jį pagal prigimtinį principą, kitaip tariant, etniškai, lingvistiškai ir kultūriškai giminingiems gyventojams buvo leista kurti savo bendruomenes. Jis suteikė slovakams laisvę, vadovaujant katalikų monsinjorui Jozefui Tišo, ir leido Vengrijai susijungti su atsiskyrusiais tautiečiais Rusioje. Aprašydami Čekijos krizę, pagrindiniai istorikai beveik visada neprisideda prie Hitlerio nuopelnų už laisvę, kurią jis suteikė šioms ne vokiečių tautinėms mažumoms, įskaitant lenkus Tešene, kuriems taip pat buvo leista grįžti į tėvynę. Jo ir Musolinio tarpininkavimu pasiektas susitarimas "suteikė Lenkijai bendrą sieną su Vengrija, kurios ji siekė daugelį metų" (Innes, 35). Tų pačių metų balandį, pergalingai pasibaigus Ispanijos pilietiniam karui, lenkų lakūnai triumfuodami žygiavo šalia Liuftvafės lakūnų per Madridą. Tragiška, kad jau po penkių mėnesių jie skraidys vienas prieš kitą.

Pirmasis Hitlerio diplomatinis laimėjimas buvo 1934 m. sudarytas nepuolimo paktas su Lenkija, o per kelerius ateinančius metus buvo pateikti slapti pasiūlymai dėl karinio aljanso Europai apsaugoti nuo Sovietų Sąjungos. Sausio mėn. reichsministras daktaras Josephas Goebbelsas padarė asmenišką ir labai palankų įspūdį Varšuvos vyriausybės vadovams, ir abi šalys pastebimai suartėjo. Kaip pastebėjo Wattas, "vizitas buvo sėkmingas"(325). Kitais metais maršalas Pilsudskis priėmė Hermanną Geringą (Hermann Goering), kuris pasiūlė sudaryti karinę sąjungą prieš Rusiją. Šiai šaliai pralaimėjus, Lenkijai būtų atitekusi visa Ukraina. Tokia Vokietijos ir Lenkijos sąjunga būtų sukūrusi pernelyg galingą jungtinę jėgą, su kuria nei Vakarų sąjungininkai, nei SSRS nebūtų galėję susidoroti, ir kartu būtų sužlugdžiusi Čerčilio ir jam prijauniančių karo kurstytojų planus.

Göringo pasiūlymas buvo vienas iš didžiausių posūkių šiuolaikinėje istorijoje. Jei jis būtų buvęs priimtas, įvykių eiga būtų kardinaliai pasikeitusi, o komunistų kolosas būtų buvęs nuverstas. Be to, tuo metu Sovietų Sąjungoje buvo politinė ir karinė netvarka, nes Stalinas vykdė paranojiškus valymus tarp aukštų ginkluotųjų pajėgų ir politbiuro pareigūnų. Vokietijos ir Lenkijos pajėgų įsiveržimas į SSRS 1930 m. pabaigoje būtų turėjęs kur kas daugiau šansų pavykti nei operacija "Barbarossa" 1941 m. Tuo metu Raudonoji armija jau buvo pasirengusi pulti Vokietiją. Jei Pilsudskis būtų priėmęs dosnų Göringo pasiūlymą, Lenkija būtų galėjusi tapti tikrai svarbia Europos galybe ir išvengti baisaus likimo. Vietoj to maršalas ir toliau mėgavosi pavojingu žaidimu, kai norėjo supriešinti vokiečius su rusais, apsimesdamas, kad jo šalis jau yra Europos galingoji, nekreipdamas dėmesio į jos pavojingą padėtį tarp Trečiojo reicho ir Sovietų Sąjungos. Užuoat protingai stojęs vienos valstybės pusėn prieš kitą, jis pasirinko manipuliuoti abiem, ir jo šalis buvo sutriuškinta tarp jų.

Nepaisant to, Hitleris ir toliau nuoširdžiai žavėjosi tiek Pilsudskiu, tiek modernizuota Lenkija, o 1935 m. gegužę Reichstage pareiškė: "Su tikrų nacionalistų su-

pratimu ir nuoširdžia draugyste mes pripažįstame Lenkijos valstybę kaip didžios, tautiškai sąmoningos tautos namus." Kitą mėnesį Vokietijos ir Lenkijos atstovai pradėjo derybas, kurios po pusmečio baigėsi prekybos sutartimi. Kaip pažymėjo Watt, "ši sutartis Lenkijai buvo nepaprastai svarbi, nes Vokietija buvo bene svarbiausia Lenkijos eksporto rinka. Anksčiau Vokietija, savavališkai keisdama importo iš Lenkijos tarifus ar kvotas, galėjo gerokai pakenkti Lenkijos ekonomikai. Šiuo naujuoju susitarimu Lenkijai buvo suteiktas didžiausio palankumo statusas ir išspręsta nemažai ekonominių ginčų tarp abiejų tautų" (327).

Šie pavyzdiniai santykiai, kartu su augančia Sovietų Rusijos grėsme, palaipsniui paskatino lenkus persvarstyti Göringo pasiūlytą karinę sąjungą. Varšuvos vyriausybė, rodydama savo proreichietiškus ketinimus, išsiuntė lenkų lėktuvus skraidyti kartu su *Kondorų legionu* į Ispaniją. Likus vos aštuoniems mėnesiams iki karo pradžios, 1939 m. sausio 5 d. Lenkijos užsienio reikalų ministro vizito Berchtesgadene metu Hitleris nuoširdžiai pasakė Josefui Beckui: "Vokietija būtų labai suinteresuota tolesniu stipriai nacionalistinės Lenkijos valstybės egzistavimu, nes tai, kas gali nutikti Rusijoje, ... Be to, stiprios Lenkijos kariuomenės egzistavimas gerokai palengvintų Vokietijos našą. Divizijos, kurias Lenkija laikė savo pasienyje su Rusija, išgelbėjo Vokietiją nuo panašios karinės naštos" (Innes, 31).

Tuo tarpu tarptautiniai kurstytojai, giliai nusivylę Musolinio pergale dėl taikos Čekoslovakijoje, ieškojo kitos probleminės vietos, kur vėl įžiebtį karo veiksmus. Ją rado Dancige. Viduramžių miestą, kaip ir Sudetų kraštą, prieš dvidešimt metų neapykantos kupini Versalio sukčiai atskyrė nuo Vokietijos. Jo gyventojai taip pat troško susijungti su savo tėvyne, dabar, kai ji buvo išdidi nacionalsocialistinė valstybė. Tačiau jas jungė neįtikėtina išgalvota priemonė - siauras koridorius iki rytinės Prūsijos sienos. Apie pusantro milijono vokiečių pagal Versalio sutartį liko Lenkijoje.

Norėdamas draugiškai išspręsti šią dilemą, Hitleris pasiūlė finansuoti greitkelio ir geležinkelio, jungiančio Dancigą, statybą. Mainais už geresnį susisiekimą su senuoju Vokietijos miestu šias statybas turėjo apmokestinti lenkai, kurie taip pat būtų eksploatavę savo geležinkelį į Dancigą, kur turėjo būti apsaugotos ir išsaugotos visos jų ekonominės teisės. Lenkija galėjo gauti didelį nuolatinį pelną, nepažeisdama savo teritorinio suvereniteto. "Šiuo metu, - pareiškė jis per šeštąsias nacionalsocialistų valdžios užgrobimo metines, - mūsų draugiškų, taikių valstybių nuomonės dėl šio dokumento (1934 m. Vokietijos ir Lenkijos nepuolimo pakto) svarbos beveik nesiskiria"... Praėjusiais metais matėme, kaip Vokietijos ir Lenkijos draugystė įrodė savo vertę kaip taikos garantas Europos politiniame gyvenime" (Innes, 33); t. y. Lenkijos indėlis sprendžiant Čekijos krizę.

Nuo 1938 m. spalio mėn. derybos dėl Dancigo vyko nuoširdžiai, be skubos, ir Hitleris buvo įsitikinęs, kad jos baigsis abiem pusėms priimtiniu būdu. Tačiau jis

buvo nemaloniai nustebintas, kai Josefus Beckas šaltai atmetė jo kvietimą prisijungti prie Antikominterno pakto, praėjus vos vienuolikai dienų po Berchtesgadeną, kur abiejų šalių vyriausybės buvo linkusios sudaryti tokią sąjungą. Remiama bendros Trečiojo reichio, fašistinės Italijos ir imperinės Japonijos karinės galios, Lenkija būtų išvengusi bet kokio tolesnio nerimo dėl sovietų ambicijų Rusijos pasienyje. Kai Vokietijos užsienio reikalų ambasadorius apsilankė Varšuvoje švęsti penktųjų Vokietijos ir Lenkijos nepuolimo pakto metinių, lenkai atsisakė užsiminti apie Dancigą ir Vokietijos delegaciją pasitiko šaltai formaliai.

Kovo mėnesį Varšuvos vyriausybė nutraukė visas tolesnes diskusijas dėl Dancigo, kategoriškai atmesdama dosnius fiurerio siūlymus, kuriais lenkai galėjo gauti daug ekonominės ir ypač karinės naudos. Jis per savo ambasadorių išdėstė jiems situaciją: "Vokietijos ir Lenkijos susitarimas negalėtų išsilaikyti, jei Lenkija neparodytų "aiškos antisovietinės pozicijos". Lenkija turi suprasti, kad ji turi rinktis tarp Vokietijos ir Rusijos" (Innes, 35). Tą patį mėnesį iki tol draugiškai nusiteikęs Beckas savo kolegai diplomatui grafui Szembekui pasakė: "mes žinome tikslią savo interesų ribą... už tos ribos Lenkija gali tik paskelbti *non possum* ("mes negalime"; nesugebėjimo motyvas; atsisakymas). Tai labai paprasta: Mes kovosime!" Toks Becko apsisprendimas turėjo šokiruoti Hitlerį, kuris vis dar tikėjosi, kad Lenkija yra gyvybiškai svarbi sąjungininkė kovoje su sovietiniu komunizmu, ir jis negalėjo numanyti, kad tokį staigų Lenkijos požiūrio pasikeitimą inicijavo užsienio diplomatas.

Williamas C. Bullitas, prezidento Ruzvelto slaptojo agentas Europoje, buvo aukštas vyriausybės pareigūnas dar Vilsono administracijoje 1919 m., kai pasisakė už tai, kad JAV pripažintų Sovietų Sąjungą. Kongresas jo rekomendaciją visuotinai atmetė po to, kai Kongreso tyrimai atskleidė, kad SSRS yra ne kas kita, kaip kruvina tironija, kurią Rusijos žmonėms primeta tarptautiniai žydų gangsteriai. Nusivylęs tokiu nuosprendžiu, jis pasitraukė iš politikos, tačiau F. D. R. jį vėl paskyrė pirmuoju Amerikos ambasadoriumi sovietams po SSRS pripažinimo - pirmojo Ruzvelto tarptautinio veiksmo pradėjus eiti prezidento pareigas. Dėl aukšto lygio prokomunizmo ir nepakantumo fašizmui Bullitas buvo vienas iš vertingiausių žydų įrankių, kuriais jie siekė išardyti normalius pagonių tautų santykius.

Keliaudamas po Rytų Europą jis pasinaudojo savo, kaip asmeninio prezidento atstovo, įgimtais diplomatiniais įgūdžiais ir įspūdingais įgaliojimais, kad įtikintų Lenkijos pareigūnus. Bullitas ragino juos priversti vokiečius nusileisti Dancige. Karas neišvengiamai turėjo ateiti, bet iki to laiko Didžioji Britanija ir Prancūzija įsiverš į Reichą iš vakarų, o fiureris atsidurs per vidurį. Lenkijai pagal susitarimą turėjo atitekti likusi Rytų Vokietijos dalis. Lenkams tereikėjo išprovokuoti Hitlerį pulti, o paskui sulaikyti jį pakankamai ilgai, kad britai ir prancūzai ateitų jiems į

pagalbą. Dėl godumo ir arogancijos apakinti šios akivaizdžios apgaulės, naivūs Varšuvos vadovai rizikavo savo šalies egzistavimu, pasikliaudami užsienio politikų, kuriems Lenkija buvo ne kas kita, kaip tik priedanga karui, kurį jie buvo pasiryžę kažkur ir kažkaip pakurstyti, patikinimais.

Pasėjęs konflikto sėklą Lenkijoje, Bullitas nuvyko į Prancūziją, kur taip pat patikino Prancūzijos pareigūnus, kad JAV parems bet kokią jų karą prieš Vokietiją. Po metų, kai Vermachtas triuškinė jo šalį, Prancūzijos premjeras Eduardas Deladje paskelbė savo garsųjį kreipimąsi į Ameriką, prašydamas Bullito pažadėtų "karo lėktuvų debesų". Po savaitės vokiečiai įžengė į Paryžių.

Bullitas nuvyko į Londoną, kur susitiko su Didžiosios Britanijos ministru pirmininku. 1941 m., prieš pat mirtį nuo vėžio ir pačiame Europos antrojo brolžudiškojo karo įkarštyje, Nevilis Čemberlenas (Neville Chamberlain) prisipažino, kad "Anglija niekada nebūtų pradėjusi karo dėl Lenkijos be nuolatinių Bullito ir žydų raginimų" (Forrestal, 178). Čemberlenas nebuvo Reicho draugas, tačiau jis nuoširdžiai norėjo išvengti karo, bent jau šiuo metu, vilkindamas laiką, kol Didžiosios Britanijos ginkluotosios pajėgos bus pakankamai sustiprintos, kad galėtų mesti iššūkį Vermachtui. Jį suklaidino Ianas Colvinas, aršiai prieš Vokietiją nusiteikęs "*News Chronicle*" žurnalistas. I. Colvinas buvo atsakingas už tai, kad kovo 29 d., meluodamas ministrui pirmininkui, jog fiureris ketina kuo greičiau pulti Lenkiją pagal iš anksto parengtą planą, vienas pats pakeitė Didžiosios Britanijos politiką Lenkijos atžvilgiu. "Tačiau dabar buvo aktyvuotas nenumatytų atvejų planas (Hitlerio "*Baltoji byla*) dėl britų garantijos" kovoti už Lenkiją (Irving, *Goebbels*, f. 293). Šia apgaule Kolvinas "pakreipė pusiausvyrą karo naudai".

Vakarų "demokratijos" aiškiai parodė Hitleriui, kad yra pasiryžusios kariauti su juo, tačiau jis tikėjosi, kad karą vis dėlto pavyks atidėti kuo ilgesniam laikui. Tačiau jei karo veiksmai vis dėlto turės prasidėti, jis pageidavo, kad jie vyktų jo paties sąlygomis, kai Vokietija turės geriausią šansą pasiekti sėkmę. Sąjungininkų ginklavimasis vyko visu greičiu, todėl laikas buvo prieš jį. Pavyzdžiui, 1939 m., kai prasidėjo karas, Prancūzijos vyriausybė Vokietijos išlaidas ginkluotei viršijo, o jos didelės oro pajėgos buvo finansuojamos daugiau nei Hermano Geringo Luftvafė. Nuo 1934 m. vasario, pasak JAV žurnalisto Douglaso Brinkley'io, Paryžius vien savo oro pajėgoms kasmet išleisdavo milijardą frankų (68). Po penkerių metų ji turėjo daugiau kaip 3 000 lėktuvų, šiek tiek mažiau nei Luftvafė, tačiau kartu su Lenkijos, Nyderlandų ir Didžiosios Britanijos oro pajėgomis vokiečiai ore būtų buvę pranašesni mažiausiai trijų kartų santykiu vienas prie vieno. Iš viso Lenkijos, Nyderlandų, Prancūzijos ir Didžiosios Britanijos kariuomenės rezervai sudarė apie dešimt milijonų vyrų, o jų skaičius buvo penkis prie vieno didesnis už vokiečių rezervus. Jūroje sąjungininkai turėjo dvidešimt kartų daugiau karo laivų nei "Kriegsmarine".

Puikiai suvokdamas, kad jo šalies egzistencijai gresia grėsmė, kurią kelia įnirtingai ginkluoti sąjungininkai, Hitleris ir toliau siūlė lenkams teisingus susitarimus. Jų užsispyrimas jau tapo nepakenčiamas net britams ir prancūzams (kurie susimąstė apie Bullito neoficialius pažadus suteikti JAV karinę pagalbą) dar rugpjūčio 27 ir 29 d. - tiesiogine prasme likus kelioms dienoms iki karo pradžios. Jie ragino Varšuvą derėtis su Hitleriu, bet lenkai griežtai atsisakė, pasitikėdami Bullito konfidencialiais patikinimais. Tą patį mėnesį Prancūzijos ambasadoriui pasiūlius įsileisti sovietų ginkluotąsias pajėgas į savo teritoriją Lenkijai ginti, Lenkijos vyriausiasis kariuomenės vadas maršalas Edvardas Rydzas-Smiglis atsakė: "Su vokiečiais rizikuotume prarasti laisvę. Su rusais prarastume savo sielą" (Innes, 60). Pasidavę Bullito sirenų dainai, jie prarastų ir viena, ir kita.

Po kelių dienų fiureris siekė išvengti krizės, prašydamas atnaujinti tiesiogines derybas su Lenkijos užsienio reikalų ministru. Didžiosios Britanijos ambasadoriui serui Neville'ui Hendersonui jis sakė: "Esant tokioms aplinkybėms, Vokietijos vyriausybė sutinka priimti Didžiosios Britanijos vyriausybės siūlymą pasinaudoti jų geromis paslaugomis ir užtikrinti, kad į Berlyną būtų išsiųstas Lenkijos pasiuntinys su visais įgaliojimais. Jie tikisi, kad šis pasiuntinys atvyks trečiadienį, rugpjūčio 30 d." (Innes, 82). Vietoj to Bekas privertė vokiečius laukti ištisas dvi dienas ir nedavė jiems atsakymo, o paskui išskrido į Londoną, kur su savo diplomatinio kolega grafu Edvardu Račinskiu pasirašė savitarpio pagalbos paktą su Didžiosios Britanijos užsienio reikalų ministru lordu Halifaksu. Susitarimas garantavo Anglijos ginkluotą intervenciją, jei Lenkiją užpultų "bet kuris užsienio priešas", nors slaptame protokole, kuris buvo atskleistas tik po karo, buvo minima tik Vokietija.

Tik kitą dieną laikraščiuose perskaitęs apie tai, kad Bekas iš aukšto paniekino bet kokias derybas, fiureris sužinojo, kas nutiko. Šis precedento neturintis kaimyninės šalies išrinkto lyderio atkirtimas, kai jis ragino siekti taikos, buvo sąmoninga provokacija, po kurios iškart sekė Lenkijos mobilizacija ir kariniai manevrai netoli Vokietijos sienos - visa tai turėjo paskatinti Hitlerį pulti. Po šešerių metų savo testamente jis prisiminė: "Dar likus trims dienoms iki Vokietijos ir Lenkijos karo pradžios pasiūliau Didžiosios Britanijos ambasadoriui Berlyne Vokietijos ir Lenkijos problemos sprendimą, panašų į Saro srities problemą, taikant tarptautinę kontrolę. Šio pasiūlymo negalima paaiškinti. Jis buvo atmestas tik todėl, kad atsakingi Anglijos politikos sluoksniai norėjo karo, iš dalies tikėdamiesi verslo naudos, iš dalies skatinami Tarptautinės žydų organizacijos propagandos."

Dar praėjusių metų sausį, kai lenkų nuotaikos prieš Vokietiją pirmą kartą pablogėjo, grįžęs į Berlyną Ribbentropas savo diplomatiniams kolegoms prisipažino: "Jei norime išsivaduoti iš teritorinės apsupties, nuo šiol turime tik vieną išeitį - susitarti su rusais" (Innes, 33). Savo ruožtu Hitleris nenorėjo leisti, kad jį

apsuptų priešai. Jam reikėjo diplomatinio būdu juos pergudrauti prieš prasidedant šaudymui. Kaip jis sakė Dancigo Tautų lygos įgaliotiniui šveicarui Jacobui Burckhardtui: "Viskas, ko imuosi, nukreipta prieš Sovietų Sąjungą. Jei Vakarai bus per daug kvaili ir akli, kad tai suprastų, būsiu priverstas susitarti su rusais". Todėl rugpjūčio 23 d. jis šokiravo pasaulį (įskaitant savo paties NSDAP bendražygius, iš kurių kai kurie protestuodami atsistatydino), sudarydamas nepuolimo paktą su Sovietų Sąjunga. Tai buvo drastiškas žingsnis, kurį jam primetė Vakarų demokratijos, privertusios jį užkirsti kelią antrojo fronto plėtrai normalizuojant santykius su Rusija.

Beveik po dvejų metų, kai jo legionai veržėsi į SSRS, Reichstage sakytoje kalboje jis paaiškino: "Todėl 1939 m. rugpjūtį tik labai sunkiai priverstė save pasiųsti savo užsienio reikalų ministrą į Maskvą, kad ten pasipriešintų britų vykdomai Vokietijos apsupimo politikai." Tokiu būdu jis nugalėjo Prancūziją ir Angliją jų pačių žaidime, susijusiame su aukštų statymų diplomatija. Abi jos uoliai ragino Staliną sudaryti sąjungą prieš Trečiąją reichą, tačiau maršalas pirmenybę teikė laikinai sutarčiai su Vokietija, kuri suteiktų jam gyvybiškai svarbaus laiko užbaigti savo ginklavimąsi.

Raudonosios armijos maršalo Stefanio žodžiais tariant, "Sovietų Sąjungos ir hitlerinės Vokietijos paktas yra laikinas. Mes neleisime, kad jis trukėtų labai ilgai". Jam antrino maršalas Vorsolovas, kuris sakė: "Vokiečiai neturi nė nujausti, kad mes ruošiamės smogti jiems į nugarą, kol jie užsiėmę kovomis su prancūzais, kitaip jie gali pakeisti savo bendrą planą ir pulti mus". Visa tai nebūtų nustebinę Hitlerio, kuris dar 1925 m. rašydamas "*Mein Kampf*" rašė: "Dabartiniai Rusijos valdovai neturi minties garbingai sudaryti sąjungą, jau nekalbant apie jos laikymąsi" (antrasis tomas, XIV skyrius). Jis teisingai padarė išvadą: "Vokietija šiandien yra kitas didysis bolševizmo karo tikslas".

Kai prasidėjo karas su Sovietų Sąjunga, "atrodo, kad Hitleris vos nenugalėjo Stalino", - teigia Russellas H. S. Stolfi, JAV karinio jūrų laivyno aukštosios mokyklos Monterėje, Kalifornijoje, istorijos profesorius. "Neseniai paskelbti įrodymai ir ypač veiksmingi argumentai rodo, kad Stalinas 1941 m. birželio pradžioje pradėjo masinę sovietų pajėgų dislokavimą prie vakarinės sienos. Įrodymai patvirtina nuomonę, kad Stalinas ketino kuo greičiau, greičiausiai apie 1941 m. liepos vidurį, panaudoti vakaruose sutelktas pajėgas sovietų "Barbarosai". Kalinių pareiškimai taip pat patvirtina nuomonę, kad sovietai 1941 m. ketino pulti Vokietiją. Nepaprastą sovietų pajėgų dislokavimą vakariniame pasienyje geriausia paaiškinti kaip puolimo dislokavimą puolimui, visiškai mobilizuojant tam tikslui ten sutelktas itin galingas pajėgas" (Michaels, 21).

Horstas Slesina, pirmųjų operacijos "*Barbarossa*" dienų veteranas, asmeniškai matė, kaip sovietai ruošėsi invazijai į Europą. "Pirmą kartą, - prisiminė jis

pirmąsias kampanijos dienas, - sužinojome detales apie siaubingą grėsmę mūsų Tėvynei ir visai Europai, kurią kėlė sovietų kariuomenės veržimasis į priekį. Iš Sovietų Sąjungos diplomatinio ir karinio žaidimo - ir begėdiškų Stalino bei Molotovo reikalavimų - matome, kad Kremliaus bosai mano, jog atėjo jų valanda. Derybos su Anglija, sovietų pajėgų veržimasis prie Vokietijos, Suomijos, Vengrijos ir Rumunijos sienų pašalina paskutines abejones dėl sovietų ketinimų. Bolševizmas pasirengęs pradėti pasaulinės revoliucijos žygį puolimu prieš Vokietiją... Kai prieš kurį laiką į Rytus atvyko pirmieji (vokiečių) pėstininkai, buvo iškrauti ir pasistūmėjo prie sienos, mes matėme milžiniškas rusų kolonas, kurios statė savo pozicijas vis arčiau Vokietijos sienos ... Prie Vokietijos sienos jie sukūrė tankų tinklą, už kurio milžiniškos, nesibaigiančios kolonos vykdė vieną masiškiausių mobilizacijų karo istorijoje" (8-11).

Po karo Raudonosios armijos 44-osios pėstininkų divizijos 24-ojo pėstininkų pulko vadas majoras Koskovas pripažino, kad "rusai savo noru būtų užpuolę Vokietiją ne vėliau kaip po dviejų ar trijų savaičių" (Johnson, 36). Kol tarp Reicho ir Rusijos tebebuvo taika, Stalinas 1941 m. gegužės 5 d. Frunzės karo akademijos absolventams gyrėsi: "Per artimiausius du mėnesius galime pradėti karą su Vokietija. Dabar, kai esame stiprūs, turime pereiti nuo gynybos prie puolimo". JAV gynybos departamento vertėjo iš rusų kalbos Danielio Michaelso žodžiais, "rusų analitikai apskaičiavo, kad vokiečiai prevencinį smūgį pradėjo dviem ar keturiomis savaitėmis anksčiau nei sovietai planavo" (20).

Tačiau šiuo metu Hitleriui reikėjo susitarimo su SSRS, kad išvengtų dviejų frontų karo ir laikinai, nors ir laikinai, išlaikytų rusų mešką per atstumą. Jis taip pat siekė įstumti Vakarų sąjungininkus į spąstus jų pačių rugpjūčio 25 d. sudarytoje sutartyje su Varšuva. Joje buvo nurodyta, kad Didžioji Britanija ir Prancūzija paskelbs karą "bet kam", kas įsiverš į Lenkiją; nors Vokietija akivaizdžiai buvo numatyta kaip potenciali užpuolikė, jos vardas bent jau viešai nebuvo paminėtas. Jei Vokietija ir Rusija įsiveržtų į Lenkiją, sąjungininkai pagal savo pačių sutartį privalėjo paskelbti karą abiem prasižengusioms šalims, o to, kaip jis žinojo, niekada negalėjo padaryti.

Tačiau, kai Lenkijai prasidėjo karas, demokratinės šalys parodė visą savo veidmainystės mastą ir pasirinktinai paskelbė karą Reichui, tačiau susilaikė nuo panašaus paskelbimo Sovietų Sąjungai, kurios kariuomenė po dviejų savaičių įžengė į Lenkijos teritoriją. Perspektyva, kad Anglijai ir Prancūzijai teks stoti ir prieš Vokietiją, ir prieš Rusiją, joms buvo per sunki. Nors jos nesusilaikė nuo karo paskelbimo Vokietijai, nes privalėjo garbingai pasielgti prieš SSRS, jos bent jau atskleidė prieš visą istoriją savo sėbrų nesąžiningumą.

Žinoma, jie niekada neketino ateiti gelbėti Lenkijos, nes tai bet koku atveju buvo savaime suprantama. Lenkai kovojo drąsiai ir atkakliai, iš visų jėgų, būdami

įsitikinę, kad britai ir prancūzai įvykdys duotus pažadus ir įsiverš į Vokietiją iš vakarų. Būtent šis tvirtas tikėjimas tolimais sąjungininkais įkvėpė lenkus ginti tautos sostinę net ir po to, kai toks pasipriešinimas, kad ir koks ryžtingas jis būtų, tapo toks pat beprasmiškas, kaip ir tragiškas. Vakarų "demokratijos" išdavė lenkus, kuriuos ciniškai laikė tik patrankų mėsa savo antinacistinėms programoms įgyvendinti. Tikrąjį jų požiūrį išreiškė Vinstonas Čerčilis (Winston Churchill) po Lenkijos kapituliacijos - šalies, kurią jis viešai vaizdavo kaip "didvyrišką teisės ir gėrio gynėją nuo nacių ordų". Susierzinęs po lenkų pralaimėjimo, jis paniekinamai atmetė juos kaip "kvailus lenkus, kurie nemokėjo kovoti". Tai buvo visa padėka, kurią jie gavo už tai, kad suteikė karą, kurio iš jų reikalavo ir gavo Čerčilis ir kiti.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION
Number 106 Copyright 1975 20. April 2017 12:26

Der Kampf geht weiter !

Seitdem Hitler nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist der nationalsozialistische Bewegung nicht als je zuvor in der heutigen Zeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Identität von Volkstum, Vererbung, Verflechtung und Verwurzelung haben nicht ausgereicht, das Leben der gesamten Welt unsere hell glühende Vision. Adolf Hitler zu erlösen.

Alle Nationalsozialisten und sonstige arbeitsfähige Völker- und Rassenmenschen sollen Schicksal an Schicksal an Kampf um die Erlösung unserer weißen Völker.

Die Bewegung ist, trotz vieler Gefahren, aber die Größe des biologischen Volkes ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der Zusammenstoß gegen ist also dabei, das Volkstum – gegen alle, was unser Volk (V) zu begehren, seine Vision und Erneuerung, Überwindung und Fortentwicklung.

Ob "Hitler" oder "Hitler", ist in Wahrheit eine im Bewusstsein, als auf Propagandaarbeit hinweist, aber auf seine Schicksalsarbeit anders Art. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!

Hitler Hitler
Gottfried Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS naujienų biuletenis
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Priekinė ataskaita
Interviu su Molly

Trečioji dalis

NSK: Dabariniai jūsų projektai akivaizdžiai susiję su filosofija ir menu.

Apibūdinkite savo požiūrį į tokių temų povokį politikai.

Molly: Daugiasia dėmesio skiriu Adolfui Hitleriui ir "Žmonijos sermijai" (www.mourningthefascist.com/truth.htm). Dabar jau turu 21 puslapį, o dar tiek daug turu padaryti. Antrojo pasaulinio karo studijos yra absoliutus informacijos laukas. Ieškai informacijos apie visą dalyką, o randi dar du dalykus, kuriuos reikia iširti. Jautiesi tarsi archeologas, atkasinantis palaidotą praeitį. Praeiti, kurios jie ne-norėtų iškelti į dienos šviesą. Už informacijos ir nuotraukų atgildą vėl galime padėkoti internetui. Metams bėgant si įvairių žemės kampelių į paviršių iškilo tin rėmų slaptai. Dabnis atrodo, kad tai

 the NEW ORDER
Number 176 (128) Founded 1975 April 26, 2017 (126)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Discards of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinship fight side by side for the preservation.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and racism.

Whether "Hitler" or "Hitler", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or as a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hitler Hitler
Gottfried Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

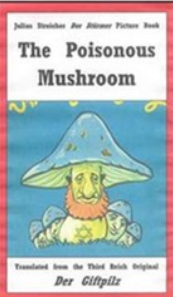
NSDAP/AO yra didžiausias pasaulyje
Nacionalsocialistinės propagandos tiekėjas!
Spausdinti ir internetiniai periodiniai leidiniai daugeliu kalbų
Šimtai knygų daugeliu kalbų
Šimtai svetainių daugeliu kalbų

SS Defender
against Bolshevism
by Reichsführer SS Heinrich Himmler
FOR DANMARK! MOD BOLCHEVISMEN!

Translated from the SS Original

Julius Streicher der Stürmer Picture Book
The Poisonous Mushroom

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Historisch Beilagen
Hitler in Italy

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint – Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BOD

English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!